

12048

Albert Pach

WITTIKAB

LLEGENDA TRÀGICA EN TRES ACTES

BARCELONA

BIBLIOTECA

Francia,

«L'ESCON»

1, 17, 23

1910

Preu 2 ptes.

WITTIKAB

Aquesta obra es propietat del seu autor qui's reserva tots els drets de propietat literaria.

Ningú podrà representarla sense pagar els corresponents drets, a quin efecte deurán entendres ab la **Biblioteca L'ESCON**, únich encarregat del cobro.

Queda fet el dipòsit que marca la ley.

WITTIKAB

LLEGENDA TRÀGICA EN TRES ACTES

ESCRITA PER

Albert Pach

A INSPIRACIÓ D'UN CONTE D'ERCKMANN-CHATRIAN

Estrenada amb grandios éxit la
nit de Pasqua Granada de 1910, a la «Joventut Catòlica
y Associació de Sant Lluís Gonçaga»
de Sant Quirse de Besora.

BARCELONA

BIBLIOTECA

Frenería

«L'ESCON»

1, 1.er, 2.^a

1910

REPARTIMENT

PERSONATJES	ACTORS
TEODOR, edat 25 anys. Pintor ciutadà y ara hoste de	<i>J. Vilargonter.</i>
FRANCESCH HONECK. Edat 60 anys. Vell guardabosch; avi de.	<i>M. Santonja.</i>
LLUIS. Edat 13 anys	<i>Noy J. Farrés.</i>
GASPAR. Edat 20 anys. Mosso antich de la casa	<i>Ll. Salabert.</i>
COMTE WITTIKAB (de la família dels Burkar). Edat 50 anys. Senyor noble. Amo d'una part de la confederació de l'Alsàcia. Home absolut y ferreny	<i>F. Pujol.</i>
SAFERÍ HONECK. Edat 35 anys. Monter major de la casa del comte. Esclau per el mateix	<i>J. Quer.</i>
REBOCK. Edat 30 anys. Ajudant del Monter major	<i>J. Vilá.</i>
JACOB. Edat 40 anys. Capitá de tropes. Tipo vanitós	<i>S. Martí.</i>
KRAFT. Edat 25 anys. Tinent de tropes	<i>J. Muñoz.</i>
GOETZ. Edat 70 anys. Antich cassador. Ara servent del Comte. Es coix y carregat d'espattes. Vesteix túnica	<i>A. Picart.</i>
JOAN DELS VOSGOS. Tinent de tropes.	<i>P. Solá.</i>
ROTERICK. Edat 60 anys. Noble. Futur sogre del Comte.	<i>M. Murlá.</i>
HARTMANN. Noble	<i>N. N.</i>
LUTZELTEIN. Nebot del Comte. Tipo elegant	<i>C. Quer.</i>
MISSATGER	<i>J. Plans.</i>
PRESONER	<i>J. Solá.</i>
GUARDA	<i>Salabert.</i>

Nobles, cassadors, servents, soldats, gent del poble, presoners, etz.

Direcció artística: En Ramón Espadaler.

L'acció en tots tres actes se suposa en terres de l'Alsàcia. Primer acte: época present. Segon y tercer acte: segle xiv. El vestuar, d'época deu ajustar-se en gran mira segons llur figura, husatge y temps d'acció. Les armes d'hús son: l'espasa de mà, de cintura, punyal llarch, atxa y ballesta.

DRETA Y ESQUERRA LES DEL ACTOR

BREUS PARAULES (*)

No puch de menys. Dech fer confessió a mos lectors y amichs que m'han animat a totes hores per seguir el camí comensat.

Era un jorn plujós, en que llevat a la vida activa, sentí un dolor en mon cós com si fos estat llatzerat en ma terrible nit passada, envollada de somnis, d'idees rarament extraordinaries en ma pobre intel·ligencia jove encara y per lo tant sense experiència en el penós calvari de nostra vida.

Aixís que una vegada sortit de ma casa, y trovantme a les vies llefiscoses per les aygües corrents, sense itinerari, tot mon cós s'extremí demanant un alberch ahont no sigués sota aquell cel d'angoixes, aplomat y grisench per les nuvolades qu'amenassaven un seguit de pluges, tormentoses per nosaltres pecadors.

En un dia com aquest en que l'home indecís es trova recullit, res mes apropiat que un llibre desplegat demunt pupitre per treuren d'ell quelcóm profitós per l'existència. Ferne estudis, saborejar les lletres atapades y arrenclarades, cercar teoríes, armonisar pensaments, magatzemar idees, idealisar per sortir del món de miseries, y viure en els ayres dels vius oratges que reconforten l'ànima, banyada com d'un perfúm de roses delicioses. Aquest fou mon pensament rápit, y aixís ingenuament vareig obrar.

Una vegada entre multituds de llibres posats en complet ordre ornant la extensa biblioteca, sentí una dolcesa en mon esperit, una emancipació en mos nervis altre hora en funció d'ecses, trovantme plenament satisfet amb tot plaher de ma sortida matinal en aquell jorn plujós de tardor.

Quín volúm podia demanar que lligués amb mon estat? D'aquells que coneixía y que recordés, cap altre més volgut que'm fes sentir verament com un Erckman-Chatrian, autors desconeguts per molts de Catalunya y de forsa valua per mi que tant en be puch parlar per ses belleses que'ls en dech coneixensa en mes hores plenes d'emoció que no puch allunyar encar que vulga.

Y, lo que son les coses, descloure'l conte curollat de dibuixos, trovarme infant, y sentir un plor en mos dintres, siqué tot

(*) Aquest parlament pot llegirse al públich avants de la representació de l'obra.

hú. Sentia sentiment. L'obra dels alsacians que desplegava entre silenci presentant sos fulls tarats per taques groguenques, feya potser nou o deu anys que no era estat obert. Aquesta observació que tot mortal que tinga ulls pogués fer, hem mostrá altre volta el poch y ben poch que s'aymen les joyes literaries que parlen de Natura y per lo tant de sa bellesa inestroncable.

Després de cloure'l llibre y après d'haver hagut el plaher de fer estudi d'aquest, hem vingué necessitat de compartir el pa tant sabrós entre mos amichs benvolguts que'n aquelles hores més que may recordí no fruhien dels ideals de benestar, per peresa de cercar en els arxius, plechs rebregats que sempre sien benehits.

Tant sencillament, aixís m'entrá el voler de donar a conèixer encare que sia poca cosa y amb poquets quadros escénichs, alló qu'havía víscut amb els creadors de l'argument qu'avuy dono, encare que bon xich apartat en certs paisatges per necessitats d'escena. Per portarho en aquesta, he tingut d'apartarme bon xich del conte o llegenda y amb tot no he pogut menys que donar algunes paraules traduhides literalment que per sa forsa y riquesa de concepte he cregut no poden esser molestoses per l'art de Talia, car si be m'he apartat de l'inspiració en certs moments per donar pas a ma imaginació, content sería haverme fós un xich amb l'ánima dels autors que recordo de ma infantesa y que sempre he benvolgut.

Erckman-Chatrion foren dos escriptors católichs que's fongueren en una sola personalitat, havent sigut aquesta tant fonda, qu'havien estat confosos les mes de les vegades. Amb tot no's deixa de conèixer en algunes obres les dues firmes.

La nostra, o mellor dit la que jo he escullit per mon trevall, es potser la que's nota més de totes les seues, la partició. Exemple n'es el primer acte amb el contrast del segón y tercer que's deixen veure pel bon crítich d'una gran diferencia sempre ajustada amb la naturalitat poetisada del comensament. L'un donchs es presenta naturalista d'una observació experta, l'altre d'una fantasia a voltes simbólica altament emocionant en tots conceptes.

En aquesta qu'avuy presento y quina he titulat WITTIKAB podém veurer aquests conceptes de quins parlo. La tragedia dels últims quadros es desenrotlla amb una moralitat fonament humana per part dels citats, fent pensar y a voltes filosofar respecte la vida, emperó no per ma part que por en tinch de no haver arribat a mon propósit, y que per aquest motiu prego als que m'escoltin en escena o'm lleegin el llibre, perdonin mes faltes que pugui haver mon petit, però llarch trevall, que dono a llum per nostre sempre estimat teatre.

ACTE PRIMER

LA CASA DEL BOSCH

Sala de planta alta d'especte antigat. Esquerra según terme, arcoba tapada per cortines blanques. A la dreta según terme, porta; a primer caleixera ahont s'hi venera una imatge amb llantia cremant: al demunt d'aquesta un quadro amb el retrat pintat de Francesch Honeck y el seu nét Lluís. Al fons a part dreta, finestra ample de vidres de colors; a la banda esquerra porta gran d'arch, ab vidriera igual a la de la finestra, que dona a la galería desde quina es baixa al jardí y porta d'entrada de la casa. Taula gran aprop de la finestra, demunt d'ella hi ha una llumanera apagada, igual que a la caleixera. Tamborets, un banç llarch, etz., etz. Al aixecarse el teló l'escena es troba sola. A poch donen set hores al rellotge de la casa. La tarda cau lentament, mentre'ls aucells piulen.

ESCENA PRIMERA

TEODOR, qu'entra per la galería, cantant baixet, amb una tela y caballet plegat sota aizxella, que deixarà demunt la taula. Llarch silenci. Contempla el quadro de Honeck y son nét. Després s'apropa a la finestra.

Tant mateix comensa a sentirse'l fret. Prompte caurá la tardor, tindrem demunt l'hivern y aquests llochs tant bonichs ara, ja no farà bó l'estarhi. ¡Qu'es curt el bon temps!... (*Pausa.*) Amb tot y el plovisquetg d'aqueixa tarda, he treballat ab dalit y sens descans. Tot s'hem presentava gran y hermós, com si fos a la primavera. L'om-

bra d'un abet donava un color nou a pintar; un estany d'aygua dolça, l'encís d'un blau puríssim com el mateix cel; l'herva semblava que a mon pas s'estengués per ferme de jas, y com si tot lo de Natura s'hagués ajuntat per mi, pareixia que les montanyes hem cridessin ¡Vinal ¡Guardém tresors per tu! Y, en comptes d'acostarmhi m'allunyava per pendre mellor la vista. Que grans les veyal... (*Pausa.*) Veritat que hi han poques terres belles com aquestes. Estich segur, que si molts dels que viuhen allá baix a ciutat poguessin fruhir d'un tros tant sols d'aqueixos marges, no desitjaríen altre cosa a la vida pera viurer felissos. Aquí es reposa, s'hi viu. Més tart o d'hora tot te fí a n'aquest món. (*Pensant.*) Sembla que siga ahir que vaig arribar a n'aquesta casa, y amb tot y aixó han passat molts dies... Vint... quaranta... Que se jo. (*Encén la llumanera.*) Més, que hi farém. La tia Caterina deu esperarme. A n'aquesta bona gent, comprench que no'ls serveixo més que de destorb, y crech que lo més llógich es, que demá mateix emprengui camí per Dusseldorf. (*Arregla els dibuixos que te escampats per sobre la taula y els posa a la carpeta.*) Quants de recorts en guardaré d'aquesta estada!... Quantes obres he fet sense pensarho... Y totes grans!...

ESCENA II

TEODOR y LLUIS qu'entra per la porta de la galería corrent

LLUIS. (*Desde'l fons.*) Senyoret Teodor! Senyoret Teodor!... (*Surt en escena.*) Qu'es veritat lo

que m'ha dit l'avi? Qu'es veritat que preneu camí demá'l matí pera deixarnos potser per sempre? Eh que no. Diguéu? Eh que no es veritat? Clar m'enganya l'avi.

TEODOR. No, no t'enganya Lluís. Demá si Déu vol m'en vaig, y dius bé, potser per sempre.

LLUIS. (*Amb sentiment.*) Y perquè? que no vos plau estar ab nosaltres?

TEODOR. Si, prou m'agrada. M'hi estaria molt de temps. Ja ho crech, l'hivern y tot hi passaria. Més, no comprens que ja no tinch res que fer aquí... (*Senyalant el quadro pintat d'Honeck y Lluís.*) Veus, ja he acabat el retrat de ton avi y teu, quasi tots els recons d'aqueix paradís tinch dibuixats. Qué vols que fassa més aquí?

LLUIS. (*Seriós.*) Be, ho veig, empró hem sab greu que'ens deixeu... Escolteu ara que no hi es l'avi. (*Amb misteri.*) Qué'n podria apendrer jo de dibuixar?

TEODOR. Prou, si hi tinguessis afició.

LLUIS. Oh, aixó array! D'ensá que vos he acompanyat per aquests llocs que tant agradables us son, y estimeu, que... quant hem trovo sol, tinch ganes de fer com vos; pintar una casota, una sortida de sol, una montanya, ausellets, un roure. Pero no se com ferho. No'm surt res be. Encare que vulgui provar de guixar el paper amb el llapis qu'hem vareu donar m'equivoco, y vaja (*Amb gracia.*) que no se com comensar... Oh, y a mi m'agrada molt el bosch! Molt Senyoret Teodor!

TEODOR. No es pas per tu encare aixó, minyó. Tens de venir primer a ciutat. Deus apendrer, com si diguessim, les primeres lletres. Després, ets tu qui t'has de fer artista, que d'aixó

ningú te n'ensenyará, y un cop apres, es quant podrás fer el que tu dius, pintar una casa, una sortida de sol, una montanya, roures com tu vols,... y quant hages pintat un d'aqueixos tant sapats com els que hi ha aquí, podrás dir comparant al poeta Erckmann-Chatrian. *Qu'en penseu mestre roure de l'ànima universal?*

LLUIS. Y a ciutat?

TEODOR. Si, allà baix se n'aprén. Hi ha escola. Si vols diré al teu avi qu'et deixi venir. Veurás que si está be al costat de ma tia Catarina.

LLUIS. No. No li digueu. M'estima tant que si'l deixés, es moriria. Pobre avi no te ningú més al món. Calleu eh... es tant bó Per més que a voltes també'm fa enfadar!...

ESCENA III

Dits, més FRANCESCH HONECK, qu'entra per la galeria amb l'escopeta penjada al coll.

HONECK. Santa nit.

TEODOR. Déu ens là dó.

HONECK. (*A Lluís amb tó de respecte.*) Que fas aquí marrech? Eh, contesta. Perqué no ets a dormir encare?

TEODOR. No'l renyeu. Hem feya companyía, y com a última nit...

HONECK. Es que no ho vull qu'entri ahont no'l demanen. Ves a ajudar a n'en Gaspar.

LLUIS. Ja les tancarà ell les cabres. Sempre voleu que ho fassi jo. Com si no treballés prou encare...

HONECK. Que'm vols renyar a mi!

TEODOR. Vaja, deixeu-lo.

HONECK. (*Que penja l'escopeta prop l'arcoba.*) De petits es quant deuen inclinar-se al treball. Be estariem!... Y es dir que'ns deixeu tant mateix?

TEODOR. Si, amb tot el sentiment del cor que vos deixo. Com vos compendreu no puch estar més aquí. (*Lluís s'assenta al costat de la taula y a poch s'adorm recolsat a n'ella.*)

HONECK. Y aixó?

TEODOR. Reconech vostre sincer afecte, es d'estimar... Vos dech molt Honeck...

HONECK. No, no hi fet res per vos.

TEODOR. Massa.

HONECK. Si no he fet més, es perque no ha estat a la meva ma. Soch tant pobre!

TEODOR. Vos crech...

HONECK. Y ara una cosa vos vull demanar.

TEODOR. Digueu.

HONECK. Fora que sereu d'aquí, ben segur que no vos recordareu més d'aquesta casa, d'aquest recó de món. L'allunyareu de vostre pensament potser per sempre.

TEODOR. No ho creyeu.

HONECK. Demano petita cosa. Que a vostre pensament retingueu aqueixa llar, aqueixos boscos que'ns enrotllen, aqueixes terres que m'apar hagin despertat amb vos gran interés... Recordeu sols per un moment. Y imagineu els jorns tristos que aquí passarem contant rondalles, desgranant oracions, aprop del foch, pera els nostres avant-passats... Penseuhi alguna volta Sr. Teodor amb els jorns alegres que aquí heu trobat, y lo qu'es aquest cor de montanya al hivern, embolcallat de neu, y sens alé de vida, sols la blancor... Y, quant vingui la primavera

enjoyada de flors de colors, amb aquells jorns tant plens de vida y de rialles, que aquí es presenten, recordeuvos també de que us esperen uns brassos oberts d'amich per lligarvos, fort, ben fort.

TEODOR. (*Amb sentiment l'abrassa.*) Mercés Honeck. vostres paraules son d'agrahir. Podeu comptar amb mi. Ahont he trobat afecte com el vostre, tant franch y modest, sempre ho he tingut present. Son bons mos sentiments no'n dubteu. (*Pausa.*)

HONECK. Per aquest motiu voldria que guardessiu bon recort y estessiu satisfet de mon pobre hostatge, que vos he ofert. (*Cambiant de tò y amb resolució.*) Mes amb tot vos veig trist Teodor... Dispenseu vos tracti sens miraments y...

TEODOR. Seguiu.

HONECK. (*Confós.*) Deya... (*Es passa la ma pels cabells tot neguitós.*) ...que vos veig trist, y a fé que m'apena aqueix dolor... Tal volta es que dubteu de mes paraules? (*Amb resolució.*) Digueu, quina es vostra tristor?

TEODOR. No, no hi es Francesch a la meva ànima aqueixa tristor que vos voleu soposar. Quin motiu hi hauria. (*Pausa.*) Quant malalt y per referme vaig venir a vostra casa, m'oferireu tot quant tenieu amb un interés que agraeixo amb tota la ànima; un princep dubto trobi mellor hostatge, ni crech estés rodejat amb mes comoditats. Res m'ha faltat.

HONECK. Jo crech que...

TEODOR. Amb l'afany de coneixer he corregut vostres boscòs, serres, valls y cimals, trovant per tot, la plenitut, la magestat de la Natura. Tot gran, massa gran per els homes... Mes,

dich mal; m'ha mancat quelcom; he anyorat ahont vos sempre heu negat ensenyarme. (*Senyalant per la finestra.*) Aquell punt que s'ovira enllá, al lluny. Ja sabéu ahont vull dir... A les runes y llachs dels Comtes Selvatges. He vist amb vos quant he parlat d'aquest lloch un misteri...

HONECK. Per Déu no retreyéu...

TEODOR. Aqueixa curiositat ha seguit, s'ha fet gran, arrelantse en mí; y vos...

HONECK. Calleu Teodor. No vull que dubteu... Sigui amb bona hora vostre desitg. Ja que ho voleu, demá'l matí, vostres ulls podrán admirar les belleses que aquells llochs guarden si així vos ho miren...

LLUIS. (*Que s'ha adormit a la taula y somniant.*) Hasúm!... Els gossos!... Deu meu... Ja'l tenen!... fugiu, més lluny... Oh! s'acosten!... No... no... no...

TEODOR. (*Estranyat.*) ¡Que tens Lluís?

HONECK. No'l crideu: Fora envá. (*Agafa a n'en Lluís d'un brassat y'l portá al llit de l'arcoba.*)

ESCENA IV

TEODOR y HONECK

TEODOR. (*Apart.*) Qu'es aixó? No entench tan rapit com...

HONECK. (*Volguent amagar son afectisme.*) Te un mal somni... Ca... res... Res mes que somni, al llit estaré mellor...

TEODOR. A xís demá a les tres. Es aixó?

HONECK. Sí, el mosso vos acompanyará. (*Crida per la galeria.*) Gaspar! Gaspar? (*A n'en Teodor.*)

Vos despertaré, y en nom de Déu. Perdoneu més jo no puch acompanyárvoshi...

TEODOR. Molt bé.

ESCENA V

Dits, mes GASPÀR que puja per la galeria.

GASPÀR. Maneu Francesch.

HONECK. Demá al matí a les tres el senyoret Teodor pren camí per Dusseldorf, segur deurá fer nit a Pirmassens, mes crech que primer vol pintar algún paisatge. Es a dir l'acompanyarás ahont siga necessari. Pots passarhi tot el dia. Et poses a ses ordres amb tot y per tot. A dos quarts de tres deus estar llevat. Convé aprofitar la matinada. Entens?

GASPÀR. Perfectament.

TEODOR. (*A Gaspar.*) Anirém al Castell dels Comtes Selvatges.

HONECK. (*Ràpit y mal humorat.*) Be si, ahont siga.

GASPÀR. (*Anantsen.*) Bona nit.

HONECK. Gaspar.

GASPÀR. Digueu.

HONECK. Has pujat com de costúm per el senyoret Teodor...

GASPÀR. (*A Teodor.*) Ho trovará demunt la tauleta de nit.

TEODOR. Mercés.

GASPÀR. Santa nit.

TEODOR. Fins demá.

ESCENA VI

HONECK y TEODOR

HONECK. No vos falta pas res mes?

TEODOR. Crech que no.

HONECK. Si hem necessiteu?

TEODOR. No, m'arreglaré l'equipatge a ma cambra. Poca cosa tinch de fer. Be sabeu que no es de rey mon servey. (*Agafa la carpeta amb els dibuixos y la tela. Girantse cap a l'arcoba.*) Pobre Lluís. Deixeu-me al menys be-sar. (*Li fa un petó. Encen una llumanera y s'en va per la porta de la dreta.*) Bah.. Bah..

ESCENA VII

FRANCESCH HONECK

HONECK. Que n'es de bó... (*Escoltant per la porta de la dreta.*) Ja's tanca... (*Adelantantse al prospecteni.*) No crech que'n pugui pensar cap mal de mi. (*Tanca les vidrieres de la galeria y finestra.*) Jo no l'hi he donat pas a entendre res... Al menys que jo conegui. Mes, alguna cosa en deu pensar de tot aixó. (*S'acosta a l'arcoba y's va despullant.*) Si haurá notat? Perque... en Lluís... Pobre Lluís, al menys de tres dies que no's lleva amb l'estat que's troba. (*Entra dintre l'arcoba emportantse la llumanera. L'escena queda sols amb el llum de la llantia.*) Ja es ben be veritat que Déu castiga. Avuy fa anys que... (*Abrigant en Lluís.*) Aixís ben abrigadet. Oh... Senyor, feu que no siga, o al menys que siga fora en Teodor. (*Apaga la llumanera y resa un Pare-Nostre.*)

ESCENA VIII

HONECK y TEODOR

Pausa llarga. Poch a poquet se sent el remor d'una tempesta que s'apropa. Els gosos borden baixet de moment, després fort, amb desesper. Honeck surt esvarat; agafa l'escopeta y baixa a la galeria; tot cridant als gossos.

HONECK. Xist!... Foix... Waldina... Calleu d'una vegada!... males besties!... No grunyu mes!... Prou... Qui us fa semblar diables? (*Desde baix.*) No m'atortenteu mes... Oh! ¡malehits! (*Llarga pausa. La tempesta s'ha extés. Elsgossos borden més fort y amb llástima. Honeck crida per ferlos callar. De sobte les portes de la galeria y finestres s'obren y es veu entre nuvols de tempesta els Comtes Selvatges que passen amb son seguissi, ràpits com un llamp acompanyats de grinyols de gossos, l'odolá dels llops, y els corns de cassera. En Teodor al sentir els crits de Honeck surt esverat y amb mànegues de camisa amb la llumanera encesa.*)

TEODOR. Qu'es aixó? Que passa? M'ha semblat.. (*Mira l'arcoba y no veyent en Francesch al llit mira per la finestra.*) Ah! sí, es en Francesch. (*Desde la finestra.*) Honeck! Honeck! Que teniu?

HONECK. (*Desde l'escala.*) Es el miserable que passa amb sa collada de llops! ¡guanteulos!... (*Entra en escena y senyala a fora.*) Escolteu?

TEODOR. No sento res.

HONECK. Sí, es ell! Es el vell llop de Veierschloss!... Els gossos criden perque senten sa ferúm y tenen por!...

TEODOR. Pero Honeck. Qui sont?

HONECK. No'ls veyeu? Passen per allà. Ara son lluny. Corren y criden! Quin esvalot que mouhen!...

TEODOR. Expliqueuse per Déu. Torneu a la raho.

HONECK. (*Somiant.*) Sont ellsl...

TEODOR. No sento res. Jo no m'ho esplico Honeck.

HONECK. Si, tots els anys a la meteixa época venen pels volts d'aquesta casa. Els gossos com les persones quan vells, tenen por, y aquells tremolen y espantats criden la mort. Mes n'estich segur Teodor qu'heu sentit esglay car grinyolant aqueixes bestioties, produeixen sempre mal afecte y donen lloch a imaginacions monstruoses.

TEODOR. No entench... (*A fora cau una pluja forta.*)

HONECK. Si que ho eren!... Sil... Avuy fa anys qu'ells se destruïren. (*Batalla com un boig. Pausa. S'assenta abatut.*) La llopada ha passat, ha passat amb crits selvatges. S'han endinsat per la serra. Jo l'hi vista la llopada. Jo'ls he vist a tots!...

TEODOR. Si, mes jo no he vist altra cosa que a vos que cridaveu. (*Llarga pausa.*)

HONECK. (*Tornat a la rahó y abatut.*) És veritat, ha estat sols fantasia meva. Perdoneu...

TEODOR. Y, aquest misteri?

HONECK. (*Amb resolució.*) No puch mes. Vos ho explicaré tot. Marxeu d'aquesta casa y no vull que vos emporteu un mal concepte d'en Francesch Honeck. Assenteuse Teodor. Mes, es cosa que no puch confiar amich...

TEODOR. Si vos creyéu que jo no'n soch digne de saberho, res me digueu.

HONECK. Per digne vos tinch. Pareu esment. Es d'un passat qu'esgarrifa.

- TEODOR. (*Tancant la finestra.*) ¡Quina pluja, Honeck!...
- HONECK. Mala nit se presenta com hi há Deu. (*Silenci.*) Espereu un moment. Pujo desseguida.
- TEODOR. Honeck...
- HONECK. No ha estat res. Ja'n soch refet. (*S'en vá porta esquerra.*)
- TEODOR. Ahont deu anar? En Francesch secrets? Quin misteri pot encloure'l passat d'aqueix home. Veurém.
- HONECK. (*Qu'entra per la porta que ha sortit amb una ampolla de vi y dos vassos que deixa demunt la taula.*) Es un vi exquisit, poques vegades n'hauréu begut de millor. (*Ompla els vassos.*)
- TEODOR. Mercés.
- HONECK. (*Avants de beure.*) A la vostra salut.
- TEODOR. A la vostra Francesch. (*Veuen abdos.*)
- HONECK. Aixís sia. Ara escolteu y volgheu saber... (*Marcat.*) Era el meu avant passat, en Saferí Honeck... (*Se sent un tró proper y Francesch y Teodor se senyen.*)

TELÓ RÁPIT.

ACTE SEGÓN

WITTIKAB

Pati d'entrar al castell dels Comtes Selvatges. Al fons a la part esquerra un mur amb marlets que tanca'l castell. Roques y cel al últim; la banda dreta, al fons, una escala que puja a les habitacions del Comte, y en últim terme les torres del Castell. A dreta d'escena, porta; sobre d'ella una forca. A l'esquerra porta d'entrada. Guarda que's passeja pel mur.

ESCENA I

KRAFT y JACOB

KRAFT. Apar qu'estarém de festes capitá Jacob.

JACOB. Sí, y a fe que'ns convé un xich d'alegría. Després de les lluytes hagudes durant aquest últim temps, tota la gent tením cansada y el repós es bó donalshi.

KRAFT. Y creyéu capitá que d'elles ne vindrá'l perdó a n'aqueixos presoners qu'hem fet a n'en Bockel?

JACOB. Fa de mal dir. Coneixeu ja de temps al Comte, y be prou sabeu que ni a un de sa sanch perdonaría. No existeix clemencia

- per éll. Aquí no's coneix aquesta paraula. Com a amo de tot, lo que mana s'ha de fer.
- KRAFT. Tal volta la nova Comtesa cambihi la manera d'ésser del Burkar. No ho creyéu vos aixís?
- JACOB. Veyeu, a n'aixó potser si que hi toqueu. Si la Roterick consegueix tenir un fill, podria ésser qu'en Wittikab deixés aquesta aspre vida, més cayenta a un lladregot de camí, que no a un noble y senyor com es éll.
- KRAFT. Diuhen que feu morir de sofriments a Ursula sa primera muller?
- JACOB. Vos ho diré. Per aquell temps, jo, jove y sense pares, il·lusionat per una vida d'aventures, vareig entrar al servey del senyor Comte. Fa aixó prop de vint anys. En Burkar ne tenia aleshores uns trenta. Se va casar amb la filla única dels Lichtenberga, bella per cert y que vos puch assegurar que aymava al Comte. Ell, qui amb l'esperança de que sa muller li donés un fill, amb res la contradeya, va cambiar de sobte quan vingué l'hora esperada amb desitj per tothom. Figureuvos el desesper del senyor al veure que son fill nascut no era home. Un ser raquíich, un monstre que tenia més de bestia que d'humá acabava de donar al món la Comtesa.
- KRAFT. Y aquest monstre?
- JACOB. Sa vida fou curta. A les festes preparades per aquest succés seguiren jorns de dol. La Comtesa morí al poch temps. (*Pausa.*) Desde aquell jorn d'eterna recordansa, el Comte semblá qu'odiava a tot ser vivent. Aleshores fou quan emprengué aquelles sangnantes lluytes que tota l'Alsacia re-

corda encare. Les guerres dudaren per espay de vuit anys, fins que'l Burkar cansat de tantes victories torná'l Castell per el repós.

KRAFT. Y, durá molt aquest?

JACOB. No, per malhaurança'l curt temps tornava a passar dies y nits dalt de cavall, ara en persecució de l'isart, ara robant, saquejant convents y esglesies o pobles vehins, sols amb l'estimació a l'or, a la cassera, al caballs y als gossos. Y, ara que parlém d'aquests, vos diré, que'l Comte obtingué per la barreja del mastí y el llop, una rassa tant infatigable com jamay s'hagi vist de millor. Entre sos servidors n'hi hagué un, a qui el Comte prengué de bon grat, únich qui pogué soportar el mal génit del senyor. Ja podeu pensar a qui'm refereixo... A Saferí Honeck... Jamay sortía de cassera qu'ell no l'acompanyés. I es qu'aqueix tan malvat com ell, reuneix a més, altres qualitats que cap de nosaltres hem pogut igualar, tocant el corn amb tant dalit com astut es per la cassera. Es natural donchs, que a falta de fills, el Comte estimés y escoltés sos concells més que'ls seus mateixos. No sé si vós hauréu notat, que cada dia a n'aquesta hora a les torres de les Martes riuhén y beuhén fins a ubriagarse. Més ara sembla qu'altre volta vol pendre estat el Comte. Déu sab si canviarà. La Roterick ho ha de fer. (S'envan.)

ESCENA II

HONECK y WITTIKAB

HONECK. (*Que baixa per l'escala, tot rihent y fent mofa'l Comte que segueix darrera.*) Comte, are ets tu qui no estás seré...

WIT. De que rius? Dignes, de que rius?

HONECK. No rich Wittikab...

WIT. Jo't dich que sí... Si, que reyes!...

HONECK. Ja que ho vols... Mes et juro que no me'n havia donat comte.

WIT. Perqué ho feyes?

HONECK. Reya... No ho se perque reya... Pensava amb la cassera y...

WIT. Pensavas en altre cosa, mala sang.

HONECK. Y en que diables vols que pensi?

WIT. Llamp de Déu!... Si fuges dono ordres que t'enforquin.

HONECK. (*Que fuig pel fons.*) Semblém infants.

WIT. (*Que treu el punyal.*) Atúrat foll... Vina!... (*Cau a terra.*)

ESCENA III

WITTIKAB, JACOB, KRAFT y després HONECK

JACOB. (*Surt y aixeca al Comte.*) Senyor... (*Surt Kraft.*)

WIT. (*Satisfet del servey.*) Mercés capitá Jacob. Ets l'home més ben plantat de mos servidors. Aixís me plau. (*A n'en Kraft.*) Tu, may arribarás a semblarte a n'aqueix (*Per en Jacob.*) més en cambi tens altres qualitats que per elles, avuy mateix et faré'ls honors

de ta carrera. Ahont son els presoners que vareu fer a n'en Bockel? Vull fer un escarment. A veure pórtamels a mon devant Kraft. (*Kraft surt a buscar els presoners.*) Tu Jacob, a mon aprop. (*Cridant.*) Honeck! Honeck! Ahont ets ubriach?...

HONECK. (*Apareixent.*) Aquí soch, mes seré del que't creus.

WIT. Apropat, vull el teu concell a n'aquest acte.

HONECK. Que vols de mí?

ESCENA IV

Dits més PRESONER I seguit d'altres dos.

WIT. (*Als presoners.*) Quina vergonya! Vosaltres que tant a mi hem trahíreu, heus per fi en mon poder!

PRES. I. Perdoneunos senyor.

WIT. Si que fora bona! Tu, com primer a parlar, te gronxarás a la forca d'aquest pati. (*A Kraft.*) Aqueix altre, será penjat a les torres de les Martes, allá dalt arrant de cel. Y aquell, a la torre de la Victoria. Qu'et sembla Honeck? Sentencia es donada. Aneu y que'ls corps us treguin els ulls, per no veure més a vostre amo. La tinch jurada reíra de Déu. Heu de saber qui es en Wittikab de qui tant vos reyeu. Que val el vostre vell Bockel enfront meu. (*Pausa.*) Que hi dieu a n'aixó?

PRES. I. Res tením que dir. Hem caigut sota vostres forces y be prou sabém que sou implacable. Més, jorn vindrá per vostre cástich.

WIT. Com no s'obra la terra pera dragarvos!... Si no fos perque vull gosar amb vostre agonía vos partía la testa mitg a mitg. Més no, us

vull tenir penjats fins que de vostres cossos no'n quedi rastre. (*Pensant.*) Si la Roterick veu eix cástich, que pensarà de mí? No, no puch donarlos aquests extrems... Estém de festes y us perdono. (*A Kraft.*) Portals a les torres de les Martes y tancats a les terraces que s'alimentin dels ayres. Quant cansats de la vida vulguin matarse que's tirin al torrent que be prou trovarán la mort avans d'arribar al fons.

PRES. I. Mateunos primer, no'ns feu patir.

WIT. Fora de mon devant, Kraft compleix més ordres. (*S'en van.*)

HONECK. El més ben pensat que pots fer. Aixís cobreixes les apariencies y cap de fora s'entera de res.

WIT. Y donchs perque't creus que ho faig?

JACOB. (*A Comte.*) Maneu res?

WIT. No, pots revisar la guardia. (*Jacob se'n va.*)

ESCENA V

WITTIKAB y HONECK

WIT. Com me plauría veure a n'en Bockel fent ganyotes, penjat a un cap de corda.

HONECK. Seria un goig per tu... (*Pausa.*)

WIT. Honeck. Que falta fer per l'entrada de la Roterick? Vull que res hi manqui. Desitjo que mes noccs sien conegudes per tothom, per aixó s'han enviat missatjes als amichs y ennemichs; aquells perque vegin que'l Burkar, senyor més poderós que tots ells, els anys no l'han acobardit per preparar sumptuoses festes; als altres qu'un jorn pretin gueren ésser hereus de mas riqueses, per

demostralshi que no s'en gaudiran, car ser   prou la Roterick o mon hereu a falta de mi. Res tinch que dirte respecte la gran cassera de quina tant s'ha parlat. Totes mes caballer  es y gossada es a ta disposició. D'aquest trevall es a tu qu'amb molt bon acert tot convidat deu senyalarte com el més gran monter. Ara deus de demostrar que sabs oferir cosa bona en aquets actes. (*Pausa.*) Ha vingut l'arquitecte Walter?

HONECK. S  , ha fet plans de tot quant deu ferse al pati y escales.

WIT. Molt be. (*Se'n va per l'escala.*)

ESCENA VI

HONECK, passejantse y parlant per sí mateix.

Dius b   Wittikab. Ara que res himanca en prepatius, ha arribat la teva Honeck. La feyna ara es per tu. M  s res hi f  , tinch l'experiencia de l'home que coneix el terror pam a pam y no m'espanta la crítica dels senyors cassadors que's creuen m  s astuts que nosaltres. Ells a m  ?... Poch coneixen a Honeck. Qu   saben ells d'aquest art? Res. Més nosaltres? Nosaltres s   que'm de provar una vegada mes el nom que se'ns dona... Distribuir   ma gent pera seguir el rastre. No ha de quedar part de bosch que no siga reconegut. Quina festa! En Rebock fa dos dies que no'l veig y estich segur qu'ha trovat la petjada d'algún   s. Ell sol es prou per ara. (*Se'n va igual que'l guarda que desapareix.*)

ESCENA VII

GOETZ, qu'apareix per la porta d'entrada'l pati, enrahonant amb to de plany y a sí mateix. Ve tot brut.

Ton pare s'avergonyeix de tu... Encara ho recordo... Era somni?... No, somni no; Realitat... Era ell qui ho deya...—Sols tu deus saber la veritat... Tu inútil fins avuy, serás mon servidor y ma missió fou complida.—(*Amb rezel.*) Si ara el comte sapigués?... No, res sabrà... (*Amenassant.*) Butxí! butxí!... La lley es justa y deu complirse.

ESCENA VIII

GOETZ y WITTIKAB, que baixa per l'escala

- WIT. (*Imperatiu.*) Goetz! Qué passa? Com es qu'ets aquí?
- GOETZ. (*S'agenolla.*) Mon senyor...
- WIT. Esplicat.
- GOETZ. No passa res.
- WIT. Aixecat. Mes ordres?
- GOETZ. (*S'aixeca.*) Son complides.
- WIT. Y tu creus que ningú s'ha enterat del fet?
- GOETZ. Sols les estrelles, la lluna y Déu.
- WIT. Calla amb ton Déu! Ho has fet tal com jo't digué?
- GOETZ. He complert com esclau vostre. No'l veureu més.
- WIT. Bé. Ara ni una paraula. Entens? Si faltessis. (*Amb rezel creyent que venen.*) Ah nol... seguirás el camí dels que ara fa poch he condemnat.
- GOETZ. No he estat sempre fidel?

- WIT. Mercés Goetz. Tórnatén a les torres.
 GOETZ. Mon amo...
 WIT. Tant feble ets? Es ma derrera paraula.
(Goetz s'envá pel fons. Al mateix temps surten Lutzeltein y Joan.) Ara, que mon destí's compleixi.

ESCENA IX

WITTIKAB, LUTZELTEIN y JOAN

- JOAN. *(A Lutzeltein.)* Heu vist el vell Goetz?
 WIT. Qué voleu?
 LUTZEL. } *(Saludant.)* Senyor.
 JOAN. }
 WIT. Que contes mon cusí?
 LUTZEL. Soch a vostres ordres.
 WIT. Es ta forsa per mi tant petita que no'm pots servir de res encar que son d'agrahir tes paraules. Ahont es en Honeck?
 LUTZEL. No ho sé senyor. Se pot cercar.
 WIT. No. Dintre poch vull tots mos servents reunits a n'aquesta plassa. Comprens?
 LUTZEL. Sereu servit.
 WIT. Que ningú hi falti. Ne tinch necessitat. *(S'en va pèl fons.)*

ESCENA X

LUTZELTEIN y JOAN

- LUTZEL. Enteneu vos el perquè d'aquestes ordres?
 JOAN. Ben cert que no.
 LUTZEL. A mi, lo que'm fa pensar es el vell Goetz. Juraria que ha parlat amb mon cosí.
 JOAN. No'n dubteu. Heu vist com plorava?

- LUTZEL. M'ha semblat també ço que dieu.
- JOAN. Aquest hom, que poch se veu per ací! Sabeu vos son servey en eix Castell?
- LUTZEL. Segur no ho se. No m'he interessat per ell, més crech que's cuyda de les altes torres de les Martes. Torres, que be sabeu la llegenda que s'en conta. Per boca del Comte he sentit dir qu'en altre temps, era un famós cassador, que manejá la ballesta tant be com el mateix Honeck. Si vos ho heu notat, es coix. Diuen que anant pel bosch se desgraciá, lo que fou motiu per que no sortís més d'eixes muralles. Avuy es sols l'ombra del castell.
- JOAN. Calleu. Ve el Capitá Jacob.

ESCENA XI

Dits mes JACOB

- JACOB. Quines noves hi ha?
- LUTZEL. El nostre senyor Comte demana dintre breus moments sos soldats en aquest lloch.
- JOAN. Es aixís Capitá.
- JACOB. (*A Joan.*) Doneune avís per tot el Castell. (*A Lutzeltein*) No ha dit perquè?
- LUTZEL. Vol parlarlos. Sols sé aixó. (*Surt Joan.*)
- JACOB. Es del tot estrany. (*Se senten veus de part de fora.*) Sentiu? Qué son aqueixos crits?
- LUTZEL. (*Mirant part de fora.*) Gent del poble que venen capitanejats per tres o quatre.
- JACOB. Qué voldrán?

ESCENA XII

Dits, GUARDA, MISSATGER y WITTIKAB

GUARDA. (*Desde la porta.*) Capitá, gent del poble de Landau demana audiència al Comte. Diuen que porten un missatge pera entregar a mans del mateix.

JACOB. Que passin. (*Guarda surt. Entra després amb el missatge.*) Qui sou?

MISSAT. Vinch en representació dels pobles que governa nostre senyor Comte que Déu guardi molts anys.

JACOB. Y quina es vostra demanda?

MISSAT. Poca cosa. La rebaixa dels tributs per un any tant sols. (*Entran soldats per la dreta.*)

JACOB. Espereu. Passaré avís al Comte per si li plau escoltarvos. (*Entra Wittikab. Dirigintse a n'aquest.*) Servents vostres que envien els de Landau.

WIT. Qué volen?

MISSAT. (*A Wittikab.*) Avans de tot dech desitjarvos molts anys de vida, per be de nostres benvolgudes terres.

WIT. Pots parlar, digues.

MISSAT. Soch comissionat per entregarvos eix plech. (*Li entrega un pergami.*) Petita súplica que res vos farà que la cediu. El poble en cambi vos benehirá desitjantvos felicitat a desdir.

WIT. (*Llegint.*) ...la miseria en nostres llars es gran. El blat s'ha reduït a una cullita pobra, com may havíem arribat... feunos la mercé de rebaixarnos per un any els tributs. Ho demaném per necessitat. Deslliuraunos per una sola vegada d'aqueixa carga que'ns pesa...

Misericòrdia, senyor... (*Entrega el plech a n'en Jacob.*) No puch complaureus.

MISSAT. Es necessitat, creyeho. No podém viure.

WIT. Com no podéu? Altres anys les cullites han sigut menys y res heu dit. No sou vosaltres qui ho heu de demanar, soch jo qui veig les coses y comprench quant la necessitat hi es. Qué us manca pagar els tributs? Donchs contesta al poble, que no'l puch complaure aquesta volta.

MISSAT. Senyor. Tant gran, tant poderós com sou, qu'els vostres graners fimbren al pes de tant blat magatzemat en ells, y no podéu complaurens? De qué vos serveix tanta riquesa, si vostres vassalls se moren de fam? De qué'ns serveix tenir el prat més hermós de la montanya si la rosada del cel no l'humiteja, y la verdor no escampa? De qué vos serveix ésser el més fort y rich si a vostre cór no l'aconsola el recort d'una acció bona? Els infelissos habitants dels boscos sense pá y sens treball, tremolant de fret dintre llurs barraques obertes al vent, amb la vista esgarriada, diuen mirantvos: — De qué'ns serveix trovarnos a mitat de primavera si'l meu goig no hi es, si'ls meus fills se moren de fam demanant el pá que no'ls podém donar! Ah, senyor, si 'l poble tingués sols una part de vostres béns, o 'ls bocíns de vostre taula que ditxosos seriem! Com vos benehiriem! Nosaltres senyor que a l'hivern com els aucells piulém sentint el fret qu'ens treu la vida, avuy demaném al pare, que no sens tregui'l pá qu'es nostre.

WIT. Qué hi puch fer jo, a n'aixó? Veniu a ploriquejar, eh? Donchs contesta als que t'envien,

que s'alimentin del que pugan. Que vull els tributs, y ay! d'aquell que de ma lley s'aparti!

MISSAT. Senyor, el poble espera a fora. Qué li dich?

WIT. Ja ni hi ha prou amb ma contesta. Sortíu. (*Surt el Missatjer.*) Ynfelissos, demaneu sols pèl gust de demanar. Res us dech concedir. Heu nascut aixís y dech ésser sempre vostre amo. (*Una veu de fora crida.*)

VEU. Mori el nostre opressor!...

VEUS. Mori!...

WIT. (*Mirant a fora*) Qu'es aixó? (*Surten Honeck y Soldats.*)

ESCENA XIII

WITTIKAB, HONECK, JACOB, KRAFT. etz.

WIT. (*Desde'ls marlets y dirigintse al poble.*) Qui's permet parlar aixís ¡Poble imbécil!... Quín es el corch verinós que vol aixecar el cap fins a mi?... (*Remors a fora.*)

VEU. Jó, jo soch qui vos repto...

WIT. Prou!

VEU. Jo, critico vostres actes d'infamies. No'n tindreu, no de fills! Prou sabeu que esteu malahit de Déu y es inútil vostre anhel!... Sols monstres vos donará la Natura!

WIT. Oh remalehit! Jacob, aquell que parla, aquell que contra mi renega, agafeu! Que pagui amb el castich son parlar!... (*Els soldats amb les ballestes saetejan desde els marlets al poble.*)

VEUS. Fora!... Fora!...

WIT. A n'ells!... Contra 'l poble!... (*Gran cridoria a fora.*)

- KRAFT. (*Al Comte*) Com fugen... Mireu...
- WIT. Cobarts!... Ahont es ara vostre llengua?!...
 (*Amb satisfacció*) Apa a veure com us defen-
 seu!... (*Als soldats.*) Vosaltres, mos servents!
 (*S'agropen al redós del Comte.*) Som el po-
 der y res pot el poble, ni aqueix vell de Boc-
 kel que 'l diable se l'emporti. Canteu, car
 la victoria sempre és nostrel... Som forts,
 més qu'altres rasses. ¡Rassa potent, que
 domina, que viu, y s'enlaira amunt com
 l'áliga!...
- TOTS. Visca el Comte Wittikab!...
- JACOB. Visca Wufilda, la futura del Comte!
- TOTS. Visca!...
- WIT. Mercés mos vassalls. Tu Honeck fes de que
 siga donat de mon celler el vi necessari
 perque s'alegrí tothom. El vi a vessar! (*Honeck s'envá porta dreta.*) Les festes desde
 aquest acte sont comensades!... (*L'alegria
 es en tots. Ràpidament de la porta dreta
 treuen tres o quatre barrils de vi que fora-
 den. Omplen vassos que's reparteixen des-
 prés d'oferir Honeck el primer al Comte.*)
- WIT. Avans de beurer. Jo, com a primer, brindo
 per tots vosaltres. (*Beu. Tots l'enrotllen amb
 curiositat.*) Ara vosaltres donareu amb elles.
 (*Senyalant les botes.*)
- TOTS. Visca el Comte!...
- WIT. Bebeu homes forts. Bebeu fins ubriagarvos.
 (*S'en vá.*)

ESCENA XIV

HONECK y gent del Castell

La escena s'enfosqueix. El personal del Comte invadeix pati y escales, els uns beuen, altres canten, altres juguen; tot amb tal desordre com si acabessin de guanyar una batalla després de molta lluita. Els cants que confosament se cantaran deuen ésser populars y guerrers.

HONECK. (*Contemplan amb els brassos creuts tant de sordre.*) Ah Wittikab!... Mira tos vassalls com s'alegran y perden el mon de vista. Qué podríes ara devant de'n Bockel? Caldria sols que aquest llensés sobre ton Castell sos soldats per acabar per sempre amb tu, amb tots aquets ubriachs. Més no tingas basarda, jo encara't guardo, jo que vetllo per ta felicitat. (*Pausa. S'apropa als murs y veient un bulto agafa la ballesta d'un soldat y apunta.*) Qui ets? Enrera!

UNA VEU. Soch jo.

HONECK. Qui ets tú? (*Apart.*) Ah, en Rebock. Es d'estranyar a n'aquesta hora. Qué dimontri voldrà?

ESCENA XV

HONECK y REBOCK

Els soldats a colles sont tirats per terra. Es acabat per complet el bullici. La claror de la lluna s'exten pèl pati. Entra Rebock, suat y ple de fanch. Amb fatiga s'assenta a terra. Ve amb sa ballesta y sarró penjat a l'esquena.

HONECK. Qué portas de nou? Has seguit un rastre y vens a donarme compte de lo que has descobert. No es aixó? (*En Rebock fa demostra-*

ció de qu'es veritat.) Está be, ja'n parlarem demá.

REBOCK. (*Aixecantse ràpidament.*) Es cert mestre Honeck, mes es un rastre tant extraordinari que prefereixo sigui ara mateix que vos en parli. Durant els dies de ma vida no n'hi vist altre d'igual. Mireu (*Treu del sarró un tros de terra, ahont hi há marcada una senyal.*)

HONECK. (*Que s'ho mira al clar de la lluna.*) Quina raresa. Está perfectament marcada la grapa d'una bestia, llarga, estreta, amb quatre ungles devant y altre al costat. (*Pensant.*) Aixó pot ésser una bromada d'en Black o d'en Spitz, mes no fet amb tanta trassa, ni 'l marcat de les ungles y juntures. No hi há dupte de qu'es una bestia extraordinaria. Sería ós dels Alps, si les ungles estessin al mateix indret. Digues Rebock, contesta ahont has trobat aixó? Asséntat y explica tot quant ha passat.

REBOCK. Quant rebudes vostres ordres y distribuïda la gent que m'hi enportat, al sorti al bosch, vareig trovar el rastre d'un cervo. Havía descobrir aquest, quant de sobte sota una pomeira silvestre veig un tros de terra coberta d'herva, qu'es la que vos he ensenyat, y qu'al principi he cregut com vos, una broma de mos companys, més inspeccionada amb atenció com vos acabeu de fer, me soch convenut de que's tracta d'un animal inconegut. Aleshores deixo la persecució del cervo pera seguir aqueixa nova petjada que desde'ls alts dels Kinsberge baixaba als llachs del Losser, acabant de desaparèixer a n'aquestos. M'he ficat a l'aigua fins al llot de la ribera. Mes he tingut de sortir depres-

sa, degut a que m'enfonsava y el rastre n'era perdut. Capficat per aquest contratemps, no ha decaigut per aixó mon coratje, y he determinat donar la volta als llachs per si trobava novament lo que volía. He tardat tres llargues hores fins a trobarla, entre'ls esbarzers que's troben a la roca de les Tres Espigues. Una cosa m'ha sorprés que dech fer notar, y es que, havent trobat pèl camí, un foch prop la cabana dels llenyaters, he notat que la bestia en lloch de fugir, com fant totes les besties selvatjes, s'havía aturat quedant per lo tant senyalades ses grapes en la terra flonja, barreijades amb les senyals de les sabates y esclops dels pastors. Y, finalment s'havía aturat dos passos prop la foguerada.

HONECK. Estás segur qu'el foch cremava encara?

REBOCK. Sí. He posat les mans demunt les cendres y eren calentes encara.

HONECK. Es original. Del tot extrany, y es aixis quant tots sabém que a les terribles feres, els espanta el foch. Segueix...

REBOCK. Seguint sempre'l rastre, he arribat a la punta de la roca, lloch ahont he descobert, després de mol buscar, ahont te la cova l'animal. Figuréuse una veritable caverna, baixa y fonda sota les roques.

HONECK. (*Impacient.*) Y tú?...

REBOCK. No m'hi etrevit entrar, ja que les formidables grapes de la bestia m'haguessin desfet, si per desgracia s'arriba aquella a trovar dins sa cova. Y res més. Aquí'm teniu de retorn, donantvos aquesta nova, que no dupto ha d'ésser per vos una alegría.

HONECK. Molt be Rebock. Vaig ha informarme pèls meus propis ulls de lo que acabas de dirme.

REBOCK. Ara vós n'hi aneu?

HONECK. No. Demá al despertar l'auba. Mes no'n digas paraula a ningú. Si es una bestia, com ós dels Alps, porch senglar, o cervo, la toparém, mes amb tot hi há que deixar al Comte el plaher de la sorpresa. Es precis que tot el món ens miri, y que'ls convidats a la cassera, a son retorn allá a Suissa diguin que nosaltres, els Comtes Selvatjes, tenim cassa que ño's trova en cap altre part, y que ningú, que cap altre monter com en Honeck, sab preparar sorpreses per la cassera. (*Se posa a riurer y exten la mà com senyal d'afirmació.*)

TELÓ

ACTE TERCER

LA FÍ DELS BURCKAR.

Saló del Castell. Porta al fons. A la dreta finestra d'arch. A la esquerra una o dues portes. Al mitg d'escena llarga taula.

ESCENA I

WITTIKAB, LUTZELTEIN, HARMANN, ROTERICK y altres de noblesa. Al aixacarse el taló tots se troben al entorn de la taula.

WIT. (*Aixecat.*) La tristesa hi es de més en aquest acte. Caballers, tots hi debeu estar alegres en mon Castell, avuy de festa. Fora rencors. Les festes deuen ésser de joya, no d'angoixa. (*A Lutzeltein qui es amb el cap jegut demunt la taula.*) Que't sab greu potser mon cosí, haver assistir a elles?

LUTZEL. (*Que's redresa.*) No. El goig de veureus satisfet, es en mí com al primer dels aquí presents.

HARM. Ben dit.

ROTHER. Senyors de la noblesa, no crech siga aquest lloch propi per discutir. Segueixi amb pau el comens de les festes y volguém tots a la una, felicitat per els qui dintre poch serant esposos. (*Aprobació.*) Jo, el més enemich un jorn dels Burckar, y, aixó vos ho dich a vos caballer Lutzeltein, avuy, feta la pau amb tant noble senyor, brindo per l'unió dels que un día foren rivals. El Burckar home de geni y poderós, pot molt senyors. Ses riqueses y valer es gran. Acatéu donchs al valerós, companys. Perqué discutir? Perqué la tristesa es en alguns dels presents?

LUTZEL. (*S'aixeca.*) No hi hagué ofensa en mes paraules, sempre de respecte envers el Comte Wittikab. Jamay he faltat a ses ordres donades, que han sigut obehides por mi amb tota consideració. Consti que jo, Lutzeltein, com a parent més pròxim del Comte que avuy felicitem, aixeco ma copa a la salut de l'alta noblesa aquí aplegada.

TOTS. (*Aixecantse y bebent.*) Aixís siga!

WIT. Mercés. No es aquest acte per mon carácter. Guerrer de sempre, be prou sabeu que a mon puny s'hi encaixa millor el pom de ma espasa que'l peu d'una copa. Amb tot agraeixo vostres bons afectes, desijantvos que l'estada a mon Castell, us siga agradable. Franch esbart de persones trobareu. No hi haurá pas compliments, ni grandeses de saló, ni tampoch inclinacions de testa, inclinacions de mofa. Aquí hi trobareu més que tot aixó; fermesa, voluntat de ferro per ajudarvos sempre contra vostres enemichs, que'ls reconech desde ara, com als meus mateixos. Y no ha de ser amb

paraules que us ho demostrí. Aixó sí. Vull que un día digueu—Hem assistit a n'aquests convits dels deus, a n'aquelles festes de Baltassar, les més espléndides que s'han vist y esveurant—Si, que pogueu dir—Els Burckar sont grans y forts, ho poden tot—Mes aixó no fa el cas per avuy. Tenim a n'aquesta casa senyors tant respectables com els de Triefelds, Alt Bar, y els Geroldseck amb sos monters, tots ells vinguts sols amb el desitg de mostrar s'astucia a la gran cassera que dintre poch deu comensar. Y a propó-sit, vull que per boca de mon monter major sapigueu d'aquesta lluita.

ESCENA II

DITS y HONECK

WIT. (*Cridant.*) Honeck!...

HONECK. (*Qu'estará entre els presents confós, s'apropa a la taula. Se descobreix.*) Maneu senyor.

WIT. Qué de bó ens promets? No deus haver olvidat qu'avuy cassem a presencia dels més famosos cassadors de Schwatral, d'Ardenás y dels Vosgos, nostres rivals y mestres en aquest art. (*Sels mira fit a fit amb orgull. Li fant reverencia.*) Si, Honeck aquesta volta tindréu jutjes. Digues. Pots prometre cosa bona?

HONECK. (*Amb solemnitat.*) Mon senyor m'atreveixo a dir, y a prometreus que la cassera d'avuy será digna de nostres hostes baix tots conceptes, car enteneu be Sant Hubert ens envía una pesa perque els Burckar se llue-

xin devant d'aquests nobles senyors. (*Diriginse a tots.*) Quina cassera! Remats de porchs senglars. Sis niuades de guineus. Llebres tantes quantes volguém, y aquesta bestiota extranya qu'acaba de fer complert el quadro.

WIT. Desitjo siga aixís com tu dius. Y per recompensarte de ton trevall te concedeixo el favor de que sigas tu mateix qui donga la senyal de marxa.

HONECK. (*Acabant.*) Mercés tantes...

WIT. (*Als presents.*) Senyors a cavall! (*Tots van sortint, menys Honeck y Guarda al fons.*)

ESCENA III

HONECK, REBOCK y GUARDA

HONECK. Guarda. Ahont es en Rebock?

REBOCK. (*Que surt pressipitat.*) Es tot a punt.

HONECK. (*Depressa.*) Molt bé. Conduheix la gossada per la esquerra de la vall, a l'objecte de qu'arribi al lloch ahont comensa el rastre, avans de qu'els senyors hi sigan. Els cassadors servents destribueixels devant de la caverna, y ben escampats. Una vegada ocupats tots els llochs, dónes amb la trompa el tres tochs de senyal y pots enjegar els gossos.

GUARDA. Mestre Honeck. Els cavallers esperan vostre senyal. (*Se senten veus a fora y soroll de caballs.*)

HONECK. Esta bé. Vaig. (*Seguin parlant a n'en Rebock*)... y la cosa en marxa, m'esperes a la Roca Plana ahont faré cap.

REBOCK. Ho faré com dieu.

HONECK. Y ara que tot va bé anem. No fos cas que per un descuit se perdés lo que de tant temps espero. Dintre d'una hora o dues se veurant coses notables. (*Desapareix amb en Rebock.*)

GUARDA. (*Mirant per la finestra.*) ¡Que'n fan de goig dalt de caball!.. Déu no us descuidi. (*Se sent el toch del corn que dona senyal de partida, crits de joia y el pas doblat dels caballs.*)

Mutació

QUADRO SEGÓN

Part de bosch dalt d'un cim

ESCENA IV

HONECK, qui surt per la esquerra

Cap dupte hi ha de qu'en Wittikab es el primer cassador de l'Alsacia, puig amb una mirada coneix millor que tots les astucies de la cassera. Lo qu'em sorprenent sont els recursos y medis de qu'es val aquest dimontri de fera, pera sostreures a la persecució de més de dues hores que se l'hi fa. El qu'els gossos hagin deixat desseguida la caverna de les Tres Espigues me fa sospitar que la fera abandoná'l lloch la nit passada. Oh! y amb el dalit qu'els gossos segueixen el rastre. Semblan mals esperits. Mes... y si aquesta bestia no's trobés may No, no potser. Juraría de que no's mou de la vora del bosch. Tal volta per descobrir l'enemich a major distancia. Y's compren amb facilitat, car els gossos de

minut en minut entren y surten de l'arbreda sens ficarse may dintre'l bosch. Ara mateix la cassera's troba a més de tres llegües enllá del Losser sense haver adelantat un pas. Quina calor!... (*S'assenta.*) Quasi no he fet res y ja teniu l'home cansat. Mes en bona hora siga. Al menys estich satisfet (*Se sent al lluny el toch d'un corn.*) Cóm? La cassa torna al mateix punt de partida? Aposto que sols en Wittikab coneix la veritable petjada. Ah, ja, la cassera va a seguir per aquí. (*Pausa.*)

ESCENA V

REBOCK y HONECK

REBOCK. (*Que ve corrent, surt per la part oposada a la qu'es troba Honeck.*) Mestre Honeck! Mestre Honeck!

HONECK. (*Tombantse sens deixar son lloch.*) Ah! ets tú.

REBOCK. Acabo de lligar mon caball aquí baix al costat del vostre Quina fera hem fet surtir de sa caverna mestre Honeck! Quina fera!

HONECK. Qu'hermós espectacle veurer cassar al Comte. No es veritat Rebock? Un, fins s'hi sent orgullós.

REBOCK. Es cert mestre Honeck, pero 'm sembla que avuy no podrán forsar a la fera.

HONECK. Será demá en tot cas. (*Mirant.*) Calleu. Te ara venen per aquest costat. Escolteu. (*Se sent altre cop el toch del corn y els lladruchs dels gossos.*) Mira el gos Tobies, el millor nas de la gossada, seguit de més de cent. Y que compactes, sembla que pugui

taparlos amb la mà. (*Estent la mà davant dels ulls.*) Entren al congost de l'Olla de Ferro. Ja es nostre Rebock. Mira, els gossos com fletxes se fican al embut. Ja no'n podrà sortir d'allà la bestiota malahida.

REBOCK. Voldria creures mestre Honeck, mes perdoneume si vos dich que la bestia es massa astuta per haverse ficat a la ratonera.

HONECK. Es bestia que no coneix encara el terror. (*Se senten crits, tochs de corn y lladruchs de gossos.*) Sents la lluita ha comensat. Tenia o no tenia rahó? La gossada ataca compacte y la fera sembla que's resisteix. Anem al congost de l'Olla de Ferro, veurem millor la lluita. Desfés els lligats dels caballs. Corre Rebock vull gosar de l'espectacle (*Surten.*)

Mutació

QUADRO TERCER

La mateixa decoració del segón acte ornamentada en senyal de festa. Al mitg d'escena, ample taula arranjada per servirse un apat. Ample toldo cobreix part del pati. Banderes, estandarts, etz. El personal vesteix de gala. A part de fora se deixa sentir la marxa nupcial.

ECENA VI

JACOB, passejantse

Malvinatje les festes y les casseres, tot sont privacions. Oh!, y aquesta dóna qu'haviat será senyora del Castell y que tal volta amb son orgull ens mirará amb despreci... Estich quasi resolt a posarme al servey de Joan Paladí. Si no fos

que sont tants els anys que serveixó al Comte, poch en fora mirat. (*Guaita a la part de fora.*) Bah, els cassadors ja tornen. Van a comensar les festes.

ESCENA VII

JACOB, HONECK, REBOCK, WITTIKAB, ROTERICK, GOEIZ, Cassadors, Soldats y servey del Comte, Monters etz.

HONECK. (*Qu'entra per la porta d'entrada al Castell, tot esverat.*) Guarda! El pont doble, desseguida abaix!

REBOCK. (*Qu'entra radera Honeck.*) Mestre Honeck, que passa?

HONECK. Que se jol! A meitat de la cassera torna el Comte. No ho heu vist?

ROTER. (*A Jacob.*) Es una bestiota tant extranya com jamay s'hagi vist.

JACOB. Vostres ulls l'han vista?

ROTER. L'hi vista de lluny quant els gossos la devoraven. Dintre poch la tindreu aquí. (*De part de fora se sent els tochs dels corns. Cridoria de gossos, etz. Entren cassadors amb gossos, servents, soldats, seguits de Wittikab, qu'entra amb el cabell desfet y el casch tirat enrera y quatre monters que porten el monstre tapat.*)

WIT. (*Qui ràpidament fa lloch a la taula, tirant plats, copes, entussiasmat de lo que fa.*) Aquí! Aquí la vull monters! (*Als presents.*) Mereix els honors de ma taula més que tots vosaltres caballers! (*Esglay de tots. Els monters posen el fenòmen demunt la taula.*) Ja es nostra! Prou ha costat la remalehída.

(*La marxa nupcial se deixa de sentir.*) Honeck destápara, que tots els presents examinen ma cassera! (*Honeck va per destaparla, y no s'atreveix. El Comte al veurer el dubte de Honeck dona estirada al drap que la cobreix no adonantsen al moment del monstre.*) Mireusela! (*Se posa a riurer. Tots amb curiositat enrotllen la taula.*)

ROTER. Qu'es aixó. Es home o bestia?

WIT. (*Se fa pas y mira esparverat el monstre quedant un llarch moment sense paraula.*) Cóm!... Es?... Es?... (*Duptant.*) Goetz!... (*Grans crits.*) Goetz!... Ahont ets?!... Ahont ets Goetz?!... (*Entre la multitud que's contempla a Wittikab amb sorpresa, apareix Goetz.*)

GOETZ. Mon senyor... (*S'agenolla.*)

WIT. (*Senyalant son fill.*) Es ell?...

GOETZ. Mon amo...

WIT. Cóm, no vares complir?!...

GOETZ. No eren capasses mes forses.

WIT. Tú, més humanitari que son pare?! Tú'l perdonares. Tú'l volgueses fer viure, son pare nol...

GOETZ. Feu de mí lo que vulgueu.

WIT. Aixecat!

ROTER. (*Senyalant el monstre.*) Qu'es Wittikab?!

WIT. (*Plorant.*) Es mon fill! Es sanch de ma sanch! L'últim Burckar! (*Sorpresa general.*) M'avergonyía d'ell perque's deya qu'els Burckar hevían deixat de esser homes!... (*Abarrassant a son fill.*) Fill! Fill meu!... No No ho vull que moris!... (*Pujant demunt un tamboret dirigint els brassos al Cel y amb tó de súplica.*) Rock, Vinnimaro. Vosaltres mons primogénits!... Per-

qué no veniu a despertar-lo?... Deixaréu que s'acabi vostra raça?!... (*Als presents.*) Ah si poguéis acabar amb tots vosaltres per ferlo reviure un sol moment, no ploraria, no!... (*Pausa.*) Tot es finit!... Tot s'acabat!... Fugiu, no us condemneu!... (*Tira unes claus a terra que per cullirles en prevé una lluyta entre'ls servents.*) Podeu ara reparar-vos mes riqueses. Tot quant ma rassa ha recullit durant mil anys, tot us ho dono. Torni al robo tot quant del robo prevé. (*Durant aquesta escena tres o quatre servents haurán estat presents amb atxes enceses, ara, al dispersarse un d'ells deixarà l'atxa encesa a un braç que's troba a prop de la porta d'entrada.*)

ESCENA VIII

WITTIKAB, ROTERICK y HONECK

WIT. Ja no sentireu més el cant de guerra dels llops que tanta por us feya. Els homes son uns cobarts, y ells ne tenen la culpa de tot quant els ha passat!... Ens varen deixar fer tot quant volguerem, robar, saquejar, en comptes d'aixecarse tots a la una y aixefarnos com a besties feres!...

ROTER. Menys jo Comte.

WIT. (*Enérgich.*) Tu igual qu'els altres. Tots vosaltres haguera volgut ofegar amb mos brassos, puig com a Burckar que soch aborreixo als teus! Si, als teus, encara que un jorn hagués pensat amb la Roterick!... Necessitava de vostre sanch, volia fills, veritables fills y... allavors es quant rigué a ta filla y digué a n'en

Goetz que matés a n'aqueix... (*Senyalant el monstre.*) Es espantós que un pare disposi per orgull la mort de son fill!... El vell de Landau es qui'n te la culpa de tot... Ell hem malehí per sempre mes!...

HONECK. (*Apart.*) Si, es veritat, encar veig el vell com un somni, passar per mon davant arrossegant son net per sostreurel de les horrorositats del foch, y deya—Burckar sens entranyes, demanarás fills y sols monstres haurás!—

WIT. (*Com si sentís sa maladicció.*) Ments!... ments, hauré fills!... (*Abrassant son fill.*) Tu pagares el crim de ton pare y de tota nostra rassa salvatgina! Aixó no es just!... No, no ho es!... Sols nosaltres els veritables monstres som els condemnats a la ira de Déu!...

ROTTER. (*Desapareixent.*) M'has enganyat.

ESCENA IX

WITTIKAB y HONECK

WIT. (*Agafa l'atxa y veient Honeck diu.*) Qué fas açí? Digues gos de presa!...

HONECK. Guardam a ton costat.

WIT. No, no 't vull mala sang! Fuig com la pestal... Vesten!...

HONECK. Wittikab, els demás tots t'han abandonat. Sols quedo jo, jo qui reconech ton propi fill com a tu mateix.

WIT. No necessito que ningú'm serveixi!... (*Rebot l'atxa contra la porta del celler. Amb supré m esforços.*) Acabi d'un cop ma rassa mil voltes malehida per Déu y per el

món! Acabin els Burckar y sa morada!
(*L'atxa ha pres foch al castell.*)

HONECK. Amb Déu benvolgudes torres... ja no us tornaré a veurer may més, ni sentireu el toch del corn d'Honeck. (*Desapareix entre'l foch.*)

ESCENA X

WITTIKAB, amb tó de magestat

WIT. Plorin ara els vents!... Desbordis la torrentada, y contin de segle en segle aquesta trista historia totes les veus del cel y de la terra... y quant tots els orguens de natura's descadenin, qu'allá desde'l fons de sa barraca en fosca nit diguí el camperol.—Ara atravessa el torrent la gran cassera del Comte Selvatge. Escolteu el ressó de les trompes, el trot dels caballs els lladruchs dels gossos burckars que corren sobre'l rastre d'Hasum.—(*S'agenolla al peu de la taula y agafa la ma dreta de son fill al ensemps, se posa l'altre mà a cau d'orella com qui escolta una veu, y diu.*) Cóm?!... Quí ets?... (*S'aixeca ràpidament y dirigintse al fons que s'incendia diu.*) Esperit infernal que desde l'Avernç me crides, soch ja teu!... Míram! El baluart ahont tants d'anys han nihuat els corbs que assolaven la terra, s'enfonsa amb mi! La inmensa desferra se submergirá dins dels llachs eternament! (*Cau a terra mentre'l foch es general, y una veu crida.*)

UNA VEU. (*Allargant les parules*) Per sempre, per

una eternitat malehit!... (*La part de les habitacions del Comte s'enruna entre l'incendi y fum que tapa l'escena.*)

Mutació.

QUADRO QUART

Serralada en una ample vall. Al fons entre la cadena d'altres montanyes y a part esquerra se destaca el Castell dels Comtes Selvatges incendiati, que poch a poch se va perdent. La lluna's deixa entre-veure per els nuvols rogenchs de les flames. A la esquerra un camí rocòs, que passant per l'escena desapareix al fons part dreta. A dreta y agafant quási mitja escena la masía de Mestre FRANCESCH HONECK, en época present mirada de costat, de manera qu eal frontís hi haurá una finestra que dona al camí. A son degut temps la paret que dona a la part del públich anirà desapareixent deixant veure a FRANCESCH HONECK y TEODOR, recolzats a la taula tal com els hem deixat al final del primer acte, demostrant aixís, qu'el primer setroba a les acaballes de la narració llegendaria. Al costat del camí part esquerra devant de la finestra hi ha una roca.

ESCENA XI

Passen per el camí soldats lluitant y corrent al fons. A poch surt SAFERI HONECK per el fons portan bastó y vesit amb capa.

HONECK. Si es veritat que Vos Déu y Senyor jutjéu als homes, perque no heu enviat més promte el castich? (*Pausa.*) Que't queda ara Honeck?... (*Extenent la má.*) Contempla el lloch ahont tants anys has passat, ahont has deixat ta plena joventut, ahont els teus avant-passats han viscut per espay de tants segles. Qu'es terrible arrancar del cor humá les arrels desde tants anys enfonsa-

des!... Mira el Castell!... Dintre poques hores ni les pedres s'aguantarán. En Wittikab ha volgut fins destruir el níu dels llops. Ja ni'l rastre de ta grandesa guardará el temps... (*Extenent la má en direcció al Castell.*) Maladacció donares amb tes últimes paraules. Jo dech ser qui de la culpa me'n portaré'l cástich. Mes, amb el bé, desfaré'l mal que un jorn puguí fer. (*Queda assentat a la roca arrupit y envolcallat amb la capa. L'incendi ha desaparescut, quedant l'escena fosca de manera que representi l'allunyament del segle XIV.*)

ESCENA XII

FRANCESCH HONECK y TEODOR, qu'es deixan veure tal com hem dit. El menjador es il·luminat.

HONECK. ...y veusaquí com el Comte Wittikab acabá amb sa nissaga. Per aixó sempre me sentiréu a dir que Déu es just y castiga tart o d'hora. Mon avant-passat s'esgarriá com els altres, y prometé ser bó, y crech que ho complí. Y ara no puch de menys que ensenyarvos la roca ahont ell contemplá la destrucció d'aquella raça. (*Obra la finestra y li ensenya la roca ahont s'assentat en Saféri.*) Veyeu, era asentat en aquella.

TEODOR. La veig...

HONECK. (*Tancant la finestra.*) Fa de tot lo dit cinch-cents anys y encara en guardém recort... No per aixó ens lliurárem del cástich. Cada any pèl temps de la cassera l'ánima del Burkar s'en porta amb ell als descendents dels seus servidors agafantelshi un estat de ca-

talepsia qu'els dura el temps que duraren les festes de ses esposalles. Aixó es lo qu'hem passá en ma joventut, y aixó es lo que passa avuy a n'en Lluiset. El Burckar ha vingut la nit passada per son esperit en el moment en qu'els gossos bordaven amb més desesper. Ahont se troven ara? Qui pogués dirho... Y, ara, quant demá aneu a visitar les runes del que un jorn fou Castell feudal, recordéu-vos de l'història contada y reséu per l'ànima d'un pare que son orgull el portá a ésser butxí de son fill.

TEODOR. (*Abrassantlo.*) Mercés Honeck.

TALÓ RÁPIT.

dedicada á editar y administrar
obres dramàtiques pera'l Teatre Catòlich y obres
literaries de sabor moral

OBRES PUBLICADES

	Ptes.		Ptes.
Lo llas etern , d. en 3 actes	2'	lírich en 2 actes	1'50
Senyors falta un artista , capritxo en 1 acte	0'50	L'home del sach , pes. en 1 ae.	1'
Lo pou de la fatalitat , disbarat en 1 acte	1'	Sacosta , drama en 2 actes	1'50
Nit de Reys , quad. pas. en 1 ac.	0'50	Com les olives , d. en 3 actes.	2'
L'hereu de la Baronia , tragedia en 3 actes	2'50	La Mandarina , sarsuela cómica en 1 acte	1'
Lo gran dia , sar. en 2 actes.	1'50	La Rosa de Jericó , epissodis biblichs, 5 actes	2'50
Per teléfono , diálech humorístich en 1 acte	1'	Blanch y Negre , humorada en 1 acte	1'
Lo seté no furtarás , joguina en 1 acte	1'	Il-lusions , quadro d. en 1 acte	1'
Un Tenorio en Vilanohies , pessa en 1 acte.	1'	Les Aurenetes , d. en 3 actes.	2'
Un moro desesperat , monòleg	0'50	El 33,333 , joguet en 1 acte	1'
El calvari de la vida , drama en 3 actes	2'	Montserrat , l. l. d. en 5 actes.	2'50
La fantasma de Sant Telm , pessa en 1 acte.	1'	¡Ditxosos barrets!... joguet en un acte	1'
L'Envejós , drama en 3 actes	2'	Els Masells , drama en 3 actes	2'
La Nit de Totsants , joguina en 1 acte	1'	Els Vagabonds , quadro dramàtich en 1 acte	1'
Redempció , quad. pas. en 1 ac.	1'	L'herehuet de la ferreria , comedia en 2 actes	1'50
Renochs , comedia en 1 acte.	1'	El primer amarás a Déu sobre totes les coses , quadro dramàtich en 1 acte.	1'
Les Boyres , d. íntim en 3 ac.	2'	El sometent d' Igualada , drama en 3 actes	2'
Un cap de núvol , d. en 1 acte	1'	La Rondalla dels Infants , rondalla escènica en 1 acte	1'
¡Vaga! drama en 1 acte.	1'	¡Pobre Benet! , monòleg	0'50
Un embolich de pretendents , comedia en 2 actes.	1'50	Fé , quadro dramàtich en 1 acte.	0'50
Un desafió , comedia en 1 acte.	1'	Carta d'avís , friolera en 1 ac.	1'
La mort del escolá , drama		¡Soterrat! , drama en 3 actes	2'
		Wittikab , drama en 3 actes.	2'

NOTA IMPORTANT

En aquesta Biblioteca s'hi troben totes les obres del Teatre Catòlich, y se serveixen obres de reconegut sabor moral.

La Biblioteca té corresponsals en les principals poblacions de Catalunya.

No's servirà a cap particular cap demanda que no vagi acompanyada de son import ab lliurança del *Giro Mutuo*, lletra de fácil cobro ó ab sellos de correu de 5, 10, o 15 céntims y d'un 5 per 100 de son import per gastos.

Les remeses aniran a compte del interessat, de modo que aquesta Administració no respon dels extravios que hi puguen haver.

Els quins vulguen les demandes certificades dehuen remetre, a més del import, 0'25 ptes. de valor del certificat.

L'ESCON

REVISTA REGIONAL Y LITERARIA

Dedicada al foment de l'escena catòlica

REDACCIO Y ADMINISTRACIO

Freneria, 1, 1.ª, 2.^a

Aquesta revista surt en nostros
comtal ciutat quinzenalment. Conté
plans de literatura, cançons, fables,
obres una sèrie de ressenyes,
funcions de teatre que tenen lloc a
les Societats catòliques, etc., etc.,
en 1.ª d'escullit folletó, etc., etc., per
el nostre teatre.

PREUS DE SUSCRIPCIO

Exclus a la llibreria

Per la Península:

Un trimestre	1'50 ptes
Un any	5'50

A tots els subscriptors se reparteixen les obres enquadernades.

Número solt, 15 cèntims. — Número atrasat, 25 cèntims.